

„NEW YORK TIMES“ BESTSELERIS

*Autorė dalijasi plunksna su Margaret Atwood ir Kazuo Ishiguro...
bet sykiu tai visiškai savitas, įsidėmėtinas kūrinys.*

Vogue

GERŲ
MOTINŲ
MOKYKLA

ROMANAS

JESSAMINE CHAN

baltos lankos

Jessamine Chan

Gerų motinų mokykla

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Čepulienė

baltos lankos

– Jūsų dukra pas mus.

Šiandien pirmas rugsėjo antradienis, vienos velniškai blogos dienos popietė, ir Frida visomis išgalėmis stengiasi nenulėkti nuo kelio. Balso pašto žinutę palikęs pareigūnas liepia tučtuojau prisistatyti į nuovadą. Frida sustabdo žinutę, pasideda telefoną. Dabar 14.46. Namo ji ketino parsirasti prieš pusantros valandos. Įsukusi į šoninę gatvelę Greis Ferio rajone Frida užstato kitą palei šaligatvį paliktą automobilį. Atskambinusi pareigūnui puola atsiprašinėti, aiškina visiškai pametusi laiko nuovoką.

– Ar jai viskas gerai?

Pareigūnas patikina, kad vaikas saugus.

– Ponia, mes visai bandėme su jumis susisiekti.

Baigusi pokalbį Frida palieka žinutę Gastui. Prašo jo taip pat atvažiuoti į nuovadą prie Vienuoliktosios ir Vortono gatvių kampo.

– Turim bėdą. Dėl Harietos. – Frida trūkčiojančiu balsu atkartoja pareigūno pažadą, kad jūdviejų dukra saugi.

Vėl pajudėjusi ji primena sau neviršyti greičio, nelėkti per raudoną ir nepamiršti kvėpuoti. Visą šventinį savaitgalį jautėsi pakrikusi. Aną penktadienį ir šeštadienį, suriesta jau gerai pažįstamos nemigos, miegojo vos po dvi valandas pernakt. Sekmadienį, kai atėjo jos eilė pusę savaitės globoti

Harietą, Gastas mažylę atvežė kankinamą ausų uždegimo. Tą naktį Frida numigo devyniasdešimt minučių. Vakar – vos valandą. Harieta be atvangos plūdo ašaromis, jos rauda buvo per didelė mažam kūneliui, per garsi, kad išsitektų tarp mažyčių jų namų sienų. Frida darė viską, ką galėjo. Dainavo lopšines, glostė Harietai krūtinę, girdė daugiau pieno. Gulėjo ant grindų prie Harietos lovelės, per groteles laikė tobuliausią pasaulyje ranką, bučiavo krumplius, čiupinėjo nagučius, ieškojo tų, kuriuos jau metas trumpinti, ir meldėsi, kad Harieta užsimerktų.

Plieskiant popiečio saulei Frida privažiuoja prie nuovados už dviejų kvartalų nuo namų, sename italų rajone Pietų Filadelfijoje. Pastačiusi automobilį nuskuba prie registracijos stalo ir pasiteirauja registratorės, ar ši mačiusi jos dukterį: aštuoniolikos mėnesių, pusiau kinę, pusiau baltąją, didelėmis rudomis akimis, tamsiai rudais garbanotais plaukais, su kirpčiukais.

– Jūs tikriausiai motina, – atsiliepia registratorė.

Taip tarusi senyva, rožiniu lūpdažiu lūpas pasiryškinusi baltoji moteris išeina iš už stalo. Nužvelgia Fridą nuo galvos iki kojų, kiek ilgėliau spitrijasi į pėdas ir nudrengtus „Birkens-tock“ sandalus.

Nuovada, regis, beveik visai tuščia. Registratorė eina stabčiodama, šlubuoja kaire koja. Nusivedusi koridoriu palieka Fridą belongiame apklausų kambaryje šleikščia mėtų žalumo spalva dažytomis sienomis. Frida prisėda. Kriminaliniuose filmuose šviesos tokiose patalpose dažniausiai mirga, bet čia tvieskia tolygiai. Paširpus odai ji pasigaili neprigriebusi striukės ar šaliko. Prižiūrėdama Harietą Frida dažnai jaučiasi išsekusi, bet dabar širdį dar slegia lyg akmuo, o į kaulus įsismelkęs maudulys pamažu visai ją atbukina.

Ji pasitrina rankas, dėmesys vis sprūsta pro pirštus. Rankinės dugne susiradusi telefoną prakeikia save, kam iš karto nepamatė pareigūno žinučių, kam ryte, galutinai įgrisus begaliniais automatiniais skambučiams, nutildė telefono garsą, kam pamiršo vėliau vėl jį įjungti. Per pastarąsias dvidešimt minučių Gastas skambino šešis kartus ir atsiuntė virtualią nerimo persunktų žinučių.

„Atvažiavau, – pagaliau atrašo ji. – Paskubėk.“ Reikėtų jam atskambinti, bet ji bijo. Tą savaitės dalį, kai Harieta būna su ja, Gastas kas vakarą skambina paklausti, ar dukra išmoko kokių naujų žodžių, ar įgijo motorinių įgūdžių. Frida žudo tas nusivylęs jo balsas, išgirdus neigiamą atsakymą. Bet Harieta keičiasi savaip: vis stipriau sugniaužia kumštuką, pastebi naujų detalių knygoje, ilgiau žvelgia Fridai į akis, kai ši bučiuoja ją prieš miegą.

Pasirėmusi dilbiais į metalinį stalą Frida padeda galvą ir vos akimirką migteli. Pakėlusį akis palubėje išvysta kamerą. Vėl susimąsto apie dukterį. Būtinai nupirks Harietai dėžutę braškinių ledų, jos mėgstamiausių. Grįžusi namo leis kiek panorėjus žaisti vonioje. Prieš miegą paskaitys dar vieną knygutę. „Aš kiškutis. Pliušinukas“.

Policininkai įeina nesibeldę. Jai skambinęs pareigūnas Bruneris yra drūtas dvidešimties su trupučiu baltaodis spuogų nubertais lūpų kampučiais. Pareigūnas Harisas – plačiapetis vidutinio amžiaus juodaodis nepriekaištingai sutvarkytais ūsais.

Ji atsistoja ir paspaudžia abiem ranką. Jie paprašo jos vairuotojo pažymėjimo, įsitikina, kad ji – tikrai Frida Liu.

– Kur mano mažylė?

– Prisėskit, – ragina pareigūnas Bruneris, užmetęs žvilgsnį Fridai į krūtinę. Atverčia tuščią užrašinės lapą. – Ponia, kelintą valandą išėjote iš namų?

– Apie vidudienį. Gal pusę pirmos? Išlėkiau kavos. Tada dar užsukau į darbą. Nerekėjo to daryti. Žinau. Pasielgiau velniškai kvailai. Jaučiausi išsekusi. Aš atsiprašau. Nenorėjau... Ar galite pasakyti, kur ji, prašau?

– Nevaidinkit čia kvailelės, ponია Liu, – pareiškia pareigūnas Harisas.

– Nevaidinu. Galiu viską paaiškinti.

– Palikote savo kūdikį namie. Vieną. Kaimynai išgirdo ją verkiant.

Staiga pajutusi troškimą paliesti ką nors šalto ir tvirto, Frida išpleikia delnus ant stalo.

– Aš suklydau.

Pareigūnai atvyko apie antrą, vidun pateko pro dengtą perėją tarp namo ir garažo. Stiklinės stumdomosios durys, vedančios iš virtuvės į kiemą, buvo atviros, vaiką saugojo viso labo skystos tinklinės durys.

– Jūsų vaikas... Harieta, tiesa? Harieta viena išbuvo dvi valandas. Teisingai, ponია Liu?

Frida pasikiša po savimi rankas. Išsigavusi iš savo kūno dabar sklendžia kažkur palubėje.

Policininkų teigimu, Harietai šiuo metu vaikų krizių centre atliekama apžiūra.

– Kas nors atveš ją...

– Ką reiškia, apžiūra? Klausykit, jūs ne taip viską supratot. Aš nebūčiau...

– Ponია, palaukit, – įsiterpia pareigūnas Bruneris. – Regis, esat protinga moteris. Truputį grįžkim. Kodėl iš viso palikot savo vaiką vieną?

– Nuvažiavau kavos ir į darbą. Man reikėjo vieno aplan-ko. Atspausdinto. Matyt, praradau laiko nuovoką. Jūsų skambutį pamačiau jau grįždama namo. Atsiprašau. Dienų dienas

neįstengiu sumerkti akių. Bet dabar turiu važiuoti jos pasiimti. Jau galiu?

Pareigūnas Harisas purto galvą.

– Mes dar nebaigėme. Kur šiandien turėjote būti? Kas rūpinosi kūdikiu?

– Aš. Kaip ir sakiau, nuvažiavau į darbą. Vortone.

Ji pasakoja dirbanti prie fakulteto tyrimų, pagal mokslinius darbus rašanti trumpus apžvalginius straipsnelius apie tai, ko vertėtų pasisemti verslininkų bendruomenei. Tarsi kurtų baigiamuosius darbus tema, apie kurią ničnieko neišmano. Nuo pirmadienio iki trečiadienio, kai globoja dukrą, Frida dirba iš namų. Tai pirmas rimtas jos darbas nuo Harietos gimimo. Dirba dar tik šešis mėnesius. Filadelfijoje gerą darbą – bet kokį darbą – rasti beprotiškai sunku.

Frida pasakoja apie reiklų savo vadovą, apie griežtus terminus. Profesoriumi, su kuriuo dabar dirba, aštuoniasdešimt vieni. Jis niekada nesiunčia jai savo užrašų elektroniniu paštu. Aną penktadienį ji pamiršo parsivežti tuos užrašus namo, o be jų straipsnio užbaigti niekaip nebūtų įstengusi.

– Ketinau prigriebti tą aplanką ir tiesiu taikymu grįžti namo. Bet pernelyg įsijaučiau atrašinėdama elektroninius laiškus. Reikėjo...

– Ar šitokia pasirodėte darbe? – Pareigūnas Harisas kinkteli į nedažytą Fridos veidą, medvilninius dantų pasta ir žemės riešutų kremu nutaškytus marškinius. Ilgus juodus plaukus, surištus į netvarkingą kuodą. Šortus. Spuogą ant smakro.

Ji nugurkia seilę.

– Mano vadovas žino, kad turiu kūdikį.

Jie brūkšteli kažką užrašinėse. Dar pasidomės ir patys, bet jeigu jos praeitėje buvę kokių nusižengimų, apie juos derėtų pasisakyti dabar pat.